

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **G. J.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 29 lipca 2026r.

wniosku skazanej

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 czerwca 2021r. (II AKa 89/20) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 2 grudnia 2019r. (IV K 332/18)

na podstawie art. 545§3 k.p.k

p o s t a n o w i ł:

**1/ - odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
uznając go za oczywiście bezzasadny,**

2/ - kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Skazana G. J. pismem z dnia 16 czerwca 2026r. po raz kolejny wniosła o wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 czerwca 2021r. (II AKa 89/20) utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 2 grudnia 2019r. (IV K 332/18).

Jak wynika z uzasadnienia tego wniosku skazana nie wskazuje jednak na żadne okoliczności, które mogłyby stanowić przesłankę do wznowienia

postępowania w oparciu o art. 540 k.p.k., w szczególności na nowoujawnione dowody, które nie byłyby znane sądom rozpoznającym jej sprawę.

Po raz kolejny wskazuje na to, że w procesie nie zapewniono jej takich praw jakie mieliby obywatele Polski. Podaje, że wyrok który zapadł w sprawie jest zbyt surowy oraz że wyłącznym sprawcą zabójstwa pokrzywdzonego był współoskarżony M. W.. Podała też, że zasługiwała na nadzwyczajne złagodzenie kary, a także że Sąd Okręgowy nie wziął pod uwagę nadmiernych roszczeń rodzeństwa pokrzywdzonego. Na koniec zaś wskazał na długoletnie jej leczenie z uwagi na uzależnienie od alkoholu.

Żadna jednak z tych okoliczności nie może być uznana za nową, nieznaną sądom rozpoznającym sprawę, były one też zgłaszane w poprzednich wnioskach o wznowienie postępowania, które Sąd Najwyższy rozpoznał w sprawach II KO 241/25, II KZ 61/26, czy II KK 95/22.

W uzasadnieniu swego wyroku Sądy obu instancji wskazały na bezpośredni udział skazanej w znęcaniu się i biciu pokrzywdzonego oraz na to, że była ona obecna podczas działań M. W. i akceptowała je, co więcej, była ich inicjatorem. Żadne też okoliczności nie potwierdzają tego, że skazana była gorzej traktowana w czasie procesu, gdyż jest obywatelką Białorusi. Jej proces toczył się razem ze współoskarżonymi Polakami i nie sposób przyjąć, aby sytuacja wszystkich współoskarżonych pod jakimkolwiek względem różniła się. Skazana była badana psychiatrycznie, a badanie to wykluczyło jej niepoczytalność w czasie zdarzenia. Sąd Apelacyjny dostrzegł też skruchę skazanej i przeproszenie rodziny pokrzywdzonego, ale uznał, że nie są to okoliczności, które mogłyby wpłynąć na złagodzenie kary. Natomiast postawa rodziny pokrzywdzonego i wysokość żądania w zakresie zadośćuczynienia za śmierć P. T. nie mogły mieć jakiegokolwiek wpływu na ustalenia w zakresie winy skazanej i wymierzonej jej kary pozbawienia wolności.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do stwierdzenia, że w omawianej sprawie zaistniały jakiekolwiek powody uzasadniające wznowienie postępowania w trybie art. 540§1 pkt 2b k.p.k. Złożony zatem w tym przedmiocie wniosek ocenić należy jako oczywiście bezzasadny.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]